

Verklaring van verbondenheid

Ik bid niet alleen voor hen, maar voor allen die door hun verkondiging in mij geloven. Laat hen allen één zijn, Vader! Zoals u in mij bent en ik in u, laat hen zo ook in ons zijn, opdat de wereld gelooft dat u mij hebt gezonden.

Jh17:20v

Als wat ik doe niet van mijn Vader komt, geloof me dan niet, maar als dat wel het geval is, geloof dan tenminste wat ik doe. Dan zult u begrijpen dat de Vader in mij is, en dat ik in de Vader ben.

Jh10:37v

Wij horen bij Christus en daarom bij elkaar

Wij ondergetekenden, vertegenwoordigers van protestantse kerken en geloofsgemeenschappen in Nederland, verklaren bij dezen plechtig dat wij ons aan elkaar verbonden weten. Wij zijn aan elkaar gegeven door onze Here Jezus Christus en daarom willen we elkaar ook niet meer loslaten. Wij erkennen dat er onder ons grote verschillen zijn: gereformeerden en pinkstergelovigen, orthodoxen en vrijzinnigen, en welke groeperingen er verder ook maar zijn onder ons. We verschillen op veel punten in overtuiging en in geloofsbeleving. Deze verschillen willen wij niet ontkennen of bagatelliseren. Maar wij zijn ervan overtuigd dat wat ons verbindt meer is: de naam van Jezus Christus. Daarom erkennen wij elkaar, zoals Hij ons aanvaard heeft. Wij erkennen dat we elkaar nodig hebben en wij zijn bereid van elkaar te leren en elkaar te steunen in de dienst van God. Door het Woord van de Zoon van God zijn wij één, zoals de Vader in de Zoon is. En als wij doen wat van zijn Vader komt, herkennen wij dat in elkaar.

Wij sluiten een verbond

Wij sluiten daarom met elkaar een ‘verbond’ voor het aangezicht van God. Hij is het die met ons eerst Zijn verbond heeft gesloten, door het bloed van Jezus Christus. In dat verbond mogen wij vertrouwen op de liefde van de levende God, Vader, Zoon en Heilige Geest. Wij weten ons verbonden met de oude christelijke kerk die haar geloof onder woorden heeft gebracht in de belijdenis van Nicea. Navolgend de lijn van Gods vroegere verbondsvolk sluiten wij nu ook zo’n verbond met elkaar om God te dienen, zoals in Jozua 24. Wij spreken uit dat wij elkaar liefhebben en op elkaar rekenen en dat wij bereid zijn elkaar te helpen. In het verleden hebben wij vaak langs elkaar heen geleefd. Wij leven nu in een totaal andere tijd, waarin christen-zijn betekent tot een minderheid in ons land te horen. Wij verootmoedigen ons en wij verklaren dat wij elkaar blijvend zullen zoeken.

Wij aanvaarden samen onze roeping in de samenleving

Als kerken en geloofsgemeenschappen weten wij ons geroepen voor onze taak in de samenleving. God had de wereld zo lief dat Hij zijn enige Zoon ervoor gegeven heeft (Johannes 3: 16). Wij willen in de wereld getuigen van die liefde in woorden en daden. Zeker bij dat

getuigenis kunnen wij elkaar niet missen en hebben wij elkaar heel hard nodig. Wij sluiten daarom dit verbond onder aanroeping van de naam van de Here onze God en in de kracht van de Geest van Jezus Christus. Hij heeft zijn Vader gebeden voor de eenheid van allen die in hem geloven ‘opdat zij één zijn zoals wij: ik in hen en u in mij. Dan zullen zij volkomen één zijn en zal de wereld begrijpen dat u mij hebt gezonden’ (Johannes 17: 22-23). Deze eenheid gaat boven organisatorische of institutionele eenheid uit. Tegelijk roept deze eenheid in Christus ons op om zoveel mogelijk concreet onze verbondenheid vorm te geven. Wij hopen dat het verbond dat wij vandaag sluiten daaraan mag bijdragen. Wij verlangen naar de verhoring van het gebed van onze Heiland, zodat de wereld Gods liefde in Christus kan zien. Wij bidden daarvoor om de genade van Jezus Christus, de liefde van God en de eenheid van de Heilige Geest.

Wat betekent het verbond concreet?

1. ‘Maar wat mij en mijn huis betreft, wij zullen de HERE dienen’ (Joz. 24: 15b). Dat willen wij als christenen nu ook gezamenlijk doen. Wij spreken dat uit door de ondertekening van deze verklaring
2. Wij komen de eerstkomende vijf jaar jaarlijks één dag als vertegenwoordigers van de kerken bij elkaar om de kerkelijke eenheid te bevorderen en te vieren. De eerste keer nodigt de Nationale Synode uit en geeft invulling aan deze ontmoetingsdag, daarna is de organisatie van deze dag de verantwoordelijkheid van de kerken zelf.
3. Aan het grondvlak wordt het geloofsgesprek tussen de christenen in ons land door de deelnemende kerken en geloofsgemeenschappen van harte ondersteund. De onder 2. genoemde jaarlijkse vergadering draagt hiervoor de verantwoordelijkheid.
4. Wij onderzoeken met elkaar de mogelijkheden voor vormen van ontmoeting en samenwerking op het grondvlak en welke hindernissen zich daarbij voordoen.
5. In het vijfde jaar wordt besloten hoe het verder gaat.